

La refundació d'Unió Mallorquina

Unió Mallorquina, després de superar diversos intents obstructionistes, teledirigits des del PP, es prepara per a celebrar un Congrés de refundació el proper dia 8 de maig, i per a presentar-se a les eleccions de dia 6 de juny, a les Balears, amb la possibilitat d'obtenir un diputat.

Ara es compleix un any de l'elecció de Maria Antònia Munar

com a presidenta d'Unió Mallorquina (UM). Fins dies abans del congrés que l'elegerà, tothom donava per morta UM. Munar, però, bon punt va ser elegida, anuncià el seu desig de reconvertir el partit perquè deixàs de ser un simple apèndix del Partit Popular.

Això succeïa a finals del mes d'abril de 1992. A pesar de les declaracions de Munar, ningú no s'acabava de creure el discurs diferenciador respecte al PP. Cinc mesos més tard, el president Canellas feia una arriscada jugada que donava plena vida a UM. Canellas, en connivència amb importants càrrecs d'UM, destituïa a principis del setembre Maria Antònia Munar com a consellera de Cultura del Govern Balear. Era l'inici de la guerra oberta.

A partir d'aquell moment Munar comença una difícil tasca de *neteja* del partit. Els *traïdors* —els que havien donat suport a Canellas contra ella— eren inexorablement apartats d'UM. El teatre d'operacions de la guerra era bàsicament Palma, però l'objectiu de la guerra era Balears. Dit d'una altra forma: ni a Canellas ni al PP els interessa una UM estructurada a les Balears que podria significar un perill futur per a l'hegemonia popular a l'arxipèlag; per UM, naturalment, era, i és, imprescindible una projecció general a totes les Balears,

Miquel Pascual serà el candidat d'UM per a les pròximes legislatives espanyoles.

JOAN CELIA

per a tenir opcions de poder en el futur. Aquesta sempre havia estat la tesi de Jeroni Albertí, el fundador d'UM. I això precisament fou el que li va comportar la derrota, a mans dels que preferien seguir fidels al PP, en el Congrés d'UM de 1988, i la seva retirada aparent de la política.

Una vegada *net* el partit, Munar comença els contactes amb independents i grups nacionalistes de centre (UIM, del diputat Miquel Pascual, i Convergència Balear, fundada per Josep Melià, entre d'altres). L'objectiu és crear una força de centre nacionalista capaç d'arrossegar el vot

de centre i estar en disposició de donar la batalla final al Partit Popular en les eleccions autonòmiques de 1995.

A poc a poc, i amb una excel·lent planificació per a dosificar les notícies i tenir una presència constant en els mitjans de comunicació i en l'opinió pública, UM va prenent l'aspecte d'un partit amb aspiracions. Primer són antics membres d'UCD, més tard alguns independents. Posteriorment arriben a un acord de fusió amb la Unió Independent de Mallorca (UIM). Finalment la majoria de Convergència Balear decideix també entrar en UM.

El proper 8 de maig està previst un congrés d'unificació entre les tres forces —amb el nom, però, d'Unió Mallorquina— que serà la plataforma a partir de la qual UM començarà la primera gran batalla contra el PP: les eleccions generals de dia 6 de juny. En aquest congrés, per cert, ningú no descarta un darrer gran colp d'efecte: la reincorporació a UM de qui fou el seu fundador, Jeroni Albertí.

Segons tots els indicis UM té clar que aquestes eleccions seran un test per a veure amb quin suport compta. Pensen que poden aconseguir un diputat, però sobretot tracten de deixar el partit perfectament preparat per al 95. Aquest serà l'any en què s'hi jugarà el tot pel tot. Si UM fracassa amb el seu atac al PP, serà molt difícil desbancar el partit conservador del poder a les Balears.

Per a les generals, UM presenta Miquel Pascual i confia d'obtenir el suport d'uns trenta mil votants. Amb aquests vots el setè diputat de Balears pot ser per a UM.

El PP ha intentat novament dinamitar UM mitjançant pressions sobre els Independents d'Eivissa i Formentera, que tenen un diputat en el Parlament i que, en principi, havien de participar-hi com a socis d'UM a les Pitiüses. Han aconseguit evitar que els independents d'Eivissa entrin en l'operació de Munar. Però la presidenta d'UM, amb molta habilitat, ha aconseguit crear partits germans a Menorca i a les Pitiüses. Així, ara ja existeix Unió Mallorca, Menorquina i Pitiüsa.

Miquel Payeras